

Реално, дани и недеље пред нама биће највећи могући тест и искушење за актуелну власт, али и показатељ виталности читавог друштва, као и његовог самодбрамбеног капацитета. А предстојеће ванредно стање представљаће буквално лакмус способности и организованости државних служби, односно оних који државом руководе већ скоро читаву деценију.

Овакве ситуације – или, не дај Боже, нека ратна криза – увек су прилика за или неочекивану демонстрацију личне и колективне солидарности, или увертира у колапс читавог система, слом поретка, распад људскости и почетак рата свих против свих.

По мом мишљењу, боље би и легитимније било да је одлуку о увођењу ванредног стања у Србији донела Народна Скупштина. Али захваљујући погледу на хаос и последице које је епидемија коронавируса изазвала у нашем ближем и даљем окружењу (фактички, широм света), а нарочито у Италији, неког већег оспоравања саме одлуке вероватно неће бити. Што не значи да неће бити повећане осетљивости и позорности како ће се ова одлука у пракси спроводити.

Очигледно је да јавност и грађани (готово независно од политичког опредељења) немају велико поверење у изјаве представника власти

Терет одговорности – кривица, као и сва евентуална слава – несумњиво ће ићи на конто власти. При чему је од нарочитог значаја да буду максимално отворени за пружање информација и давање одговора на дилеме и питања грађана и јавности јер, поштено говорећи, очигледно је да јавност и грађани (готово независно од политичког опредељења) немају велико поверење у изјаве представника власти. И та неверица и неповерење не иду само линијом власт-опозиција, него су много шири и дубљи.

